

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 71.

Anden Session.

31te Møde.

Torsdagen den 21de November.

(Fortsat).

Finansministeren (fortsat): Jeg affeer fra Soldassistenterne, men, holder man sig f. Ex. til Controlleurclassen, i hvilken der gives Bestillinger der vist næsten kunne maale sig med Amtstjuerne, og af hvilke nogle endogsaa ere vanskeligere at bestride end de mindre Amtstuer, — da maae de alligevel begynde med 6—800 Rbd. og derfra avancere op ved Anciennetets Tillag, til de naae et Maximum af 1600 Rbd. Soldforvaltere, Soldinspecteurer og Soldklasserere, der staae nærmest ved Amtsforvalterne, have ikke mere end 1200 Rbd. at begynde med, og det er virkelig deres fulde Indtægt, thi for dem gives deres ikke ved Siden deraf saadanne andre Indtægter, som for Amtsforvalterne ere forudsatte at skulle vedvare med Hensyn til Honorar for Bankrenter o. s. v.; og navnlig ere de ubetydelige Procenter, som Soldembedsmændene have for Oppebørselen af Havneindtrader, og som paa meget store Steder i det Høieste have lobet op til et Par Hundrede Rbd., medregnede at skulle medgaae til Contourhold, saa der tør jeg sige, at deres Nettoindtægt er kun 1200 Rbd. Amtsforvalterne ville saaledes efter Regjeringens Forslag, hvor efter de ville faae 1200 Rbd. fast Gage foruden nogle andre Indtægter, som Honorar for Oppebørsel af Bankrenter o. s. v., omtrent til et Beløb af 200 Rbd., idetmindste staae høiere end den tilsvarende laveste Klasse af Soldembedsmænd. Nu kan jeg ikke nægte, at jeg har den Anskuelse, som er støttet paa den Erfaring, jeg i min Embedsvirksomhed har kunnet erhverve mig, at man staaer sig bedre ved at begynde noget lavere og dernæst stige jævnt opad med Udset til i Tiden at kunne naae en betyde-

ligere Indtægt. Jeg troer, at det i Almindelighed vil fremme bedre en fornuftig Oekonomie, saaledes at være mere henvist til Fremtiden angaaende et fuldkommen sorgløst Udkomme, end strax at erholde et saadant, men saa ogsaa at maatte stagnere saa at sige for den største Deel af sin Fremtid. Det er vel sandt, at Udvalget har henvist til den Fordeel, man vilde have ved at søge om Forfremmelse til et høiere Embede, men det er ingenlunde Tilfældet med Amtsforvalterne i Særdeleshed, at de altid let kunne faae denne Forfremmelse. Jeg vil affee derfra, at enkelte af Embederne udfordre større Gønner, som ikke ere Enhver givne, der kan bestride et ringere Embede, men det væsentlige er, at der udfordres en større Caution. Fremdeles er der Mange, der, naar de kunne undgaae det, ikke ønske at paatage sig det større Ansvar og det vidtløftigere Arbejde, der er forbundet med en større Amtstue. Nu har Regjeringen troet, at det for saadanne kan være hensigtsmæssigt at aabne dem Udset til Forbedring i deres Indtægter ved Hjælp af Alderstillaag. Jeg anfører dette om Alderstillaaget mindre med Hensyn til Udvalgets Mening, da Udvalget ogsaa holder paa Alderstillaaget, skøndt det vil indskrænke det til de to sidste Classer, hvorimod jeg meget ønsker, at det i alt Fald kun blev første Klasse, der blev udelukket; men jeg ønskede i det Hele taget at udtale mig for Alderstillaag fra Begyndelsen af, fordi jeg forudseer, at de i denne Sag mere end ved Soldfaget ville møde Indvendinger. Der er en væsentlig Grund, hvorfor Regjeringen har troet, at disse Alderstillaag ere hensigtsmæssige. Det er nemlig altid meget tvivlsomt, om en Mand, naar han søger om Befordring, selv om han er nok saa kompetent dertil, erholder den; det er altid afhængigt af, om Hans Majestæt vil forunde ham den, og